

gutsid sõimosõnnu, mes wahhi-soldani nalja perrast ja ajawiltmisses tälle olliwa oppetanu, ni kui nõri perra lobbisi. Ni wõisfe sis mõnni, lossi howi sisse miinnen, temmast omma parrajat awwonimme wastawõtta, kui kaarna hõigas: „Sinna petja, sinna warras, sinna riisja, sinna nulgja! — ehk: sinna prasja, sinna jodik, sinna reoto! ehk mõnda muud sõimo, mes tälle sündi.

Neljakümne aasta eest elli Saksa-maal ütten suren küllan, olgo täl nimmi Kreel, üts palbeer ehk habbeneajaja, ke ka hambid fak, werd ja kuppo tast, nink innemiste ja ellajide man mõnda wäljast-la sissestpiddist wikka ärraparrand wai ka kurjembas jeggi nink seperrast tohtris kutsuti. Sel olli üts koddunkaswatedu rästas, kellele oppipois mitto sõnna olli pähä oppetanu, muide seast neid: „Minna olle Kreli tohtri kaswand Hans; — ma olle kirketargemb Hansikenne; — ma mõista häste räkida; — Hels, katta lauda; — andke Hansile süwwa? — Nink Hans olli effi hendast mitto sõnna opnu, mes ta saggede olli kuulnu. Tohter üttel saggede oppipoisile: „Sinna sökke, kae om ~~me!~~“ — nink haigile: „Kannata, kannata!“ — Effi hennele üttel temma perramõttelden wäga saggede: „Misamma ja seperast nida.“ — Nink kui täl johto omma tohtertamisse man middage halwaste minnewat: „Nüüd olleme kimbun.“ — Ne ja tohtri mu harrinu sõnna olliwa Hansil aigapitte wäga selgeste ärraoppitu, ni et lust olli tedda kuulda. Kik küllarahwas tesiwa temma nink kõnneliwa temmast, kuis temma mitto-kõrd neide küssimiste päle olli äntsäl wisil kostnu, ehk kui rahwas jutto aijewa, ommist sõnnust mõnda ni parrajalt waijele heitnu, õtsfekui olles temma neide juttu mõistnu.

Ütskõrd süggisel, kui rästas Hans jo poolkolmat ajastaiga wanna olli, ärralõigatu siwa tälle

wastsest olliwa kaswanu nink akken wallal ja ilm wäga illus olli, ent mitma zirgo häle wäljast olliwa kuulda, sis mõttel Hans henne man: „ma olle nüüd jo kül opnu, et ma ilman wõi eddesi sada.“ — Mõttelt ja tett! Rutto lennas temma afnast wälja. Ürra olli temma, nink asjanda hõigati tälle „Hans! Hansikenne!“ perra. Pea sai temma nurme pääl mitma wellega kokko. — Ei ennege innemiste sean olle tarku ja rummalid nink ettekaejid ja kergemelelissi, enge ka eggäutte ellajide suggu sean om neid seggi, ke omma ossa mõdistust weidi ehk paljo piddawa ja näütwa. Nästil, kui nemma süggisel surin parwin koon omma, om ainult innemiste kawwalust pellata, ke neile wõrka pannewa nink neid hulgan finni wõtwa, tapwa nink hennele lütsawa ehk neid tappetuid müwa. Et zirka ja wäikeffi lında Saksa-maal süggisel mitmal wisil wõrkaga pütas ja hulgaupa finnitabbatas, kikeennambaste lõkessi nink rästid: sedda wõiwa meije luggeja usku; meije effi olleme säraste püke man ütten olnu. — Meije Hans es tija sedda weel mitte, nink tuhhandane neist es panne neid wõrka tähhele. Kui Hans üttele sure parwe rästid näggi lendawat, sis üttele temma neid e wasta, kellega temma koon olli, ei joht saksa-keli enge omma lomolikko räkita-keli: „Milles meije neide perra ei lä? Näet ja kulet, kuis röömsaste nemma lendawa ja hõlli teggewa. Nüüd lastwa nemma mõtsa weerde maha. Sääal om wist midda hääd sada. Läkem neide perra!“ — Koste üts: „Ürra mingo! Ne waise es kae henne ette, — ommawa jo wõrko pettetu, — mõtlewa sääal ikkes maggusid marjakessi ja seemnid sawat süwwa; ent pea sawa nemma omma himmo leinama ja omma sõame lusti hukkaminekiga masma. Ne sökke ei näe ka nüüd weel neid wõrka.“ — Hans es kule; sest et temma wõrgast weel middage es tija; —